30/11/2019

Sfântul Ioan Scărarul despre somn, rugăciune și cântatul în biserică

Somnul este în oarecare fel o stare a firii, un chip al morţii, o oprire a simţurilor. Somnul e unul, dar ca şi pofta, are multe pricini şi feluri. E din fire, din mâncări, de la draci, sau poate şi dintr-o postire prelungită şi dusă până la capăt, de care trupul, slăbind, voieşte să se întărească prin somn.

Precum multa băutură vine din obişnuinţă, aşa şi somnul mult. De aceea să luptăm împotriva lui mai ales la începutul lepădării (de lume). Căci cu anevoie se tămăduieşte o obişnuinţă.

Să băgăm de seamă şi vom afla că atunci când sună trâmbiţa duhovnicească (clopotul de rugăciune n.n.), se adună fraţii în chip văzut şi vrăjmaşii în chip nevăzut. De aceea, stând lângă pat, unii din aceştia, după ce ne-am deşteptat, ne îndeamnă să ne întindem iarăşi pe pat, zicând : «Rămâi până ce se vor isprăvi cântările începătoare şi vei merge la biserică după aceea».

Unii apoi, stând noi la rugăciune, ne scufundă în somn; alţii ne împung în stomac

mai mult ca deobicei; alţii atrag mintea la gânduri urâte; alţii ne îndeamnă să ne rezemăm de perete, socotindu-ne slăbiţi; ba uneori fac să vină peste noi multe căscături. Unii dintre ei ne stârnesc de multe ori la râs în vremea rugăciunii, ca să mişte supărarea lui Dumnezeu împotriva noastră. Alţii ne silesc să ne grăbim la stihuri din trândăvie. Alţii ne îndeamnă să cântăm mai prelungit din iubirea de plăcere. Ba uneori aşezându-ni-se în gură, o fac pe aceasta să se închidă şi să se deschidă greu.

Bazat pe Sfântul Ioan Scărarul

— ro.asceticexperience.com